

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

TRẦN THỊ HÀNG

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

Người hướng dẫn: Nguyễn Hữu Quý

HÀ NỘI – 2012

Lời cảm ơn

Lời đầu tiên cho em xin được gửi lời cảm ơn tới thầy trưởng khoa Ngô Văn Giá, cùng toàn thể các thầy cô giáo trong khoa, các thầy cô giảng dạy, hướng dẫn em trong quá trình học tập. Em xin gửi lời cảm ơn đến gia đình và bạn bè. Đặc biệt em xin gửi tới thầy Nguyễn Hữu Quý và thầy Chu Văn Sơn là hai thầy hướng dẫn và phản biện tác phẩm tốt nghiệp của em lời cảm ơn chân thành nhất.

Xin gửi tới toàn thể các thầy cô giáo trong hội đồng chấm thi cũng như toàn thể các thầy cô giáo có mặt ngày hôm nay cùng các bạn lời chúc tốt đẹp nhất, chúc thầy cô và các bạn luôn may mắn, hạnh phúc và thành công trong mọi lĩnh vực.

MỤC LỤC

STT	Nội Dung	TRANG
I	Bìa chính	1
II	Bìa lót	2
III	Lời cảm ơn	3
IV	Quan điểm văn chương	4
V	Tác phẩm tốt nghiệp	6
1	Sương	7
2	Mặc cả thời gian	8
3	Giấy	9
4	Tìm em	11
5	Sao mình lại nhớ	13
6	Lặng im	14
7	Trả lại	15
8	Người con gái trong khung cửa	16
9	Lá	17
10	Đừng hứa yêu em	18
VI		19
VII	Bảng thống kê các tác phẩm chính đã in ấn, xuất bản	20
VII	Bản nhận xét tác phẩm tốt nghiệp	21

Quan niệm văn chương

Từ khi bắt đầu cảm nhận được vẻ đẹp của văn chương, tôi dường như đã say đắm trong tình yêu đó. Có người nói mỗi con người sinh ra có một số phận và mỗi sự gặp gỡ thành bại trên thế gian này đều ở cơ duyên.

Tôi cũng không biết cơ duyên nào đã đưa tôi đến với ngôi trường này, để rồi từ đó tôi nhận ra mình mắc nợ văn chương nhiều quá, mắc nợ cả những cảm xúc của mình, những yêu thương, vui buồn, những xót xa, trăn trở... làm sao để chạm đến cuộc đời.?

Mỗi lần đặt bút viết một câu thơ tôi hạnh phúc như mình đã trút được một nỗi niềm, và hạnh phúc đôi khi thật diệu kì khi bắt gặp một tâm trạng, một tâm hồn đồng điệu. Có người nói văn chương phải chạm đến cuộc đời thực, phải đau nỗi đau thực, tôi không phủ nhận điều đó nhưng cũng không vì thế mà tôi gạt bỏ những cảm xúc riêng mình, bởi tôi hiểu có những lúc cần phải gạt hiện thực đời sống sang một bên để trung thành với hiện thực của chính tâm hồn mình.

Trải lòng ra để sống, yêu thương, bình dị và hòa thuận với thế giới này. Lặng lại để nghe những giai điệu ngọt ngào, những cơn gió nhẹ nhàng ve vuốt, lặng lại để thấy mùa này cây thay lá, lặng lại để thấy lại thêm một nếp nhăn hằn trên mắt mẹ, lặng lại... Cứ sống đi, cứ hồn nhiên và tươi trẻ, sống hết mình để rồi những phút giây chiêm nghiệm lại ta thấy cuộc đời đẹp hơn và có ích hơn.

Với tôi thơ như một sự chặt lọc của tâm hồn, những cảm xúc đã đủ chín để thăng hoa. Vậy mà đã có những lúc tôi muốn dừng lại, đã có những lúc tôi muốn phá bỏ, trốn tránh. Công việc viết đối với tôi quả thật nặng nề, nó quá trống chảnh và cô đơn. Tôi cứ một mình trên con đường mà tôi cũng không biết nó có phải một con đường và liệu có cái đích nào không?. Những gì tôi đang làm, đang cố gắng liệu có chỉ là “ảo vọng”.

Nhưng lo sợ, trốn tránh, rũ bỏ, hướng về một con đường khác, rồi thì sao, liệu trăm năm cũng có nghĩa gì.? Vậy thì sao mình không sống với những đam mê, với những niềm vui, hạnh phúc mà ngoài văn chương không gì đem lại được. Tôi đọc sách như một thói quen, cảm nhận và giữ gìn như một người tri kỉ. Có người nói với tôi rằng: “người làm văn chương là kẻ vun trồng cái đẹp”. Tôi đã mỉm cười và nói: “tôi sẽ cố gắng”. Và sau hết tôi muốn nói rằng tôi sẽ cố gắng, như một người làm vườn thực thụ.

Vẻ đẹp của văn chương là cái đẹp của sự cao cả. Với tôi văn chương đồng nghĩa với cái đẹp, nó sống như một cách định hướng cho cuộc đời. Cái đích cuối cùng mà văn chương hướng đến luôn phải là “chân – thiện –mỹ”. Vượt nên trên hết là tấm lòng nhân đạo, là lòng thương yêu con người sâu sắc.

Đời sống văn chương luôn biến động từng ngày, sôi nổi và đầy sáng tạo, nhưng có lẽ mỗi người cầm bút cần nhiều hơn năng lượng tích lũy để bút phá. Tôi hy vọng sớm thấy những ánh sao rực rỡ trên bầu trời văn học Việt Nam.

Qua tác phẩm của mình, tôi muốn gửi yêu thương tới cuộc sống này. Theo tôi tình yêu và tinh thần lạc quan sẽ giúp cuộc sống của chúng ta tốt đẹp và đáng sống hơn.

Xin chân thành cảm ơn!

Tác phẩm tốt nghiệp

Sương

Ngày người đi

Có con cò đường xa sỏi cánh

Ngược về đâu

Cò ơi gãy cánh?

Cánh cò ngóng sương

Em chờ người thương...

Chiều xuống núi

Người ơi!

Bên máng nước mẹ đợi

Lửa đỏ cơm chiều em nhen

Người không xuống

Núi theo người thành sương

Nặng vai cò đứng ngóng.

Mặc cả thời gian

Ngồi bên em anh thấy ngày rất ngắn

Không thể níu giữ

Anh đưa tay níu mùa thu

Mùa lạnh lẽ khép từng chiếc lá

Anh sợ

Khi mùa không còn như cũ

Những ánh đèn không đủ

Và thời gian dài thêm khoảng cách

Thời gian bên anh như những ánh đèn đường

Em

Kéo ngày rơi xuống

Chờ anh mặc cả thời gian.

Giấy

Em không nghĩ giấy có thể bị xé

Nên vô tình để rách

Em không nghĩ giấy có thể cháy

Nên vô tình bỏ tay

Em lấy giấy vẽ mây

Mây trốn vào trang giấy

Em lấy giấy vẽ hình anh

Không vẽ nổi trái tim trốn vào giấy trắng

Em đành lấy giấy viết những bài thơ

Khó làm em cay mắt.

Tìm em

Câu sli xa xôi

“Em quên đến hội

Em thương ai?”

Em chờ

Hoa mắt núi

Em thương

Suối ngược về

Em còn yêu

Hoa mua chẳng đợi

Anh về xuôi

Em bước ngược

Anh còn thương

Mùa hội trể

Em

Lên ngựa theo chồng

Đá đứng bên sông

Em ở đâu

Ngác ngơ ngày hết hội

Tìm em

Bốn bề sương núi

Sao mình lại nhớ

Sao mình lại nhớ?

Người hôm qua mình đã nói không còn gì

Có lẽ mùa đông đến

Có lẽ mùa thu qua

Có lẽ là mình nhớ...

Người ta bảo yêu mùa đông trái tim mình ấm áp

Yêu mùa thu để nỗi nhớ êm đềm

Người ta bảo yêu mùa xuân mùa hạ biết thế nào là trái tim trọn vẹn

Người ta bảo...

Có lẽ mình không tin

Có lẽ là mình nhớ

Hình như là mình yêu...

Mình không yêu anh

Sao mình lại nhớ?

Anh không phải người em tìm kiếm

Trái tim là những mạch đập đối lừa

Lặng im

Một ngày không có nắng tràn qua khung cửa

Không hạt mưa rơi rớt sau hè

Không cả gió nhẹ nhàng ve vuốt

Im lặng không tên

Chẳng bắt đầu từ gió

Lệ làng qua tay

Chẳng bắt đầu từ mưa

Yêu thương ướm át

Bắt đầu từ anh

Lặng im

Yêu thương ấm áp

Trả lại...

Mùa đông

Cái lạnh làm bàn tay tê buốt

Không thể với tay giữ mặt trời

Càng không thể kéo sợi nắng một ngày đã cũ

Trước cơn mưa mùa hè bất chợt

Sợ câu ai hát:

“Gió sao gió mát sau lưng

*Để nay tôi nhớ người đứng thế này”**

Trả cho tôi hạt nắng

Đừng chỉ mưa bay

Trả tôi mặt trời

Đừng những ngọn đèn bóng đổ

Trả lại

Mùa đông mùa hè mùa anh và cả những mùa sau nữa...

Trả lại

Chiếc lá cuối thu giật mình nghiêng ngả

Trả lại

Cho tôi...

- Ca dao *: *“gió sao gió mát sau lưng/ dạ sao dạ nhớ người đứng thế này”*

Người con gái trong khung cửa

Người con gái trong khung cửa

Vội vã giấc mơ.

Gấp gáp quanh vòng quay đồng hồ

Sáng trưa chiều tối

Tối sáng sáng tối

Ánh sáng hắt vào trong khung cửa

Hắt vào ước mơ cô gái chạy đua với thời gian đem về hạnh phúc:
tiền tài, địa vị

Quanh chiếc kim đồng hồ

Cô không biết thời gian đếm ngược

Vội vã lo toan.

Chiếc khung cửa tội nghiệp

Mơ hạnh phúc một giây tĩnh lặng.

Lá

Chiếc lá ngày hôm qua

Gom vào kí ức

Lộc non ngày thứ nhất

Trình nguyên

Ngày thứ hai

Nắng hè ấp đầy gân lá

Cơn mưa xối xả

Hạnh phúc tròn đầy

Ngày thứ ba

Nắng vàng đi mất

Gió hanh hao xác lá rụng đầy

Hạnh phúc có khi nào bất chợt

Bao yêu thương trong xác lá xạc xào

Em lại nhặt gom vào kí ức.

Đừng hứa yêu em

Con đường của những bông hoa mang màu tím sẫm

Cánh cánh rơi...

Mùa bông cháy

Lập trình

Kết trái

Tàn phai

Ngày mai

Con đường không những bông hoa màu tím sẫm

Anh thấy không thủy chung héo hắt

Đừng hứa yêu em

**BẢNG THỐNG KÊ CÁC TÁC PHẨM CHÍNH ĐÃ
IN ẤN, XUẤT BẢN**

Tên tác phẩm	Nơi công bố	Thời gian công bố
K'wao	Báo Người Hà Nội	2012
Tìm em	Bản tin dân tộc Hà Nội	2012
- Sương - Logic tình yêu - Gửi - Giấy - Sao mình lại nhớ	Tạp chí Tản Viên Sơn	2012
Rơi	Tiền phong Chủ nhật	2012

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Họ và tên sinh viên: TRẦN THỊ HẰNG - Khóa: 11 (2008 – 2012)

Họ và tên người nhận xét: Nhà thơ NGUYỄN HỮU QUÝ

NỘI DUNG NHẬN XÉT

